

Wyrok Trybunału (czwarta izba) z dnia 14 listopada 2018 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Vrhovno sodišče Republike Slovenije – Słowenia) – Nova Kreditna Banka Maribor d.d. / Republika Slovenija

(Sprawa C-215/17) ⁽¹⁾

Odesłanie prejudycjalne – Zbliżanie ustawodawstw – Ponowne wykorzystywanie informacji sektora publicznego – Dyrektywa 2003/98/WE – Artykuł 1 ust. 2 lit. c) tiret trzecie – Wymogi ostrożnościowe mające zastosowanie do instytucji kredytowych i firm inwestycyjnych – Rozporządzenie (UE) nr 575/2013 – Informacje, które muszą zostać ujawnione przez instytucje kredytowe i firmy inwestycyjne – Artykuł 432 ust. 2 – Wyjątki od obowiązku podawania do publicznej wiadomości – Informacje handlowe uznawane za zastrzeżone lub poufne – Stosowanie – Instytucja kredytowa należąca w większości do skarbu państwa – Uregulowania krajowe przewidujące publiczny charakter niektórych informacji handlowych posiadanych przez wspomniane instytucje

(2019/C 16/11)

Język postępowania: słoweński

Sąd odsyłający

Vrhovno sodišče Republike Slovenije

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: Nova Kreditna Banka Maribor d.d.

Strona pozwana: Republika Slovenija

Sentencja

Artykuł 1 ust. 2 lit. c) tiret trzecie dyrektywy 2003/98/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 17 listopada 2003 r. w sprawie ponownego wykorzystywania informacji sektora publicznego oraz art. 432 ust. 2 rozporządzenia (UE) nr 575/2013 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 26 czerwca 2013 r. w sprawie wymogów ostrożnościowych dla instytucji kredytowych i firm inwestycyjnych, zmieniającego rozporządzenie (UE) nr 648/2012, należy interpretować w ten sposób, że nie mają one zastosowania do uregulowania krajowego, takiego jak rozpatrywane w postępowaniu głównym, nakładającego na bank, który znajdował się pod dominującym wpływem podmiotu prawa publicznego, obowiązek ujawnienia danych dotyczących umów o usługi doradztwa, umów o usługi prawne, umów dotyczących praw autorskich i umów dotyczących praw własności intelektualnej, które zawarł on w okresie, w trakcie którego znajdował się pod owym dominującym wpływem, bez dopuszczenia jakiegokolwiek wyjątku z tytułu ochrony tajemnicy przedsiębiorstwa tego banku, a w związku z tym nie sprzeciwiają się one takiemu uregulowaniu krajowemu.

⁽¹⁾ Dz.U. C 213 z 3.7.2017.

Wyrok Trybunału (trzecia izba) z dnia 14 listopada 2018 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Vilniaus miesto apylinkės teismas – Litwa) – UAB „Renerga” / AB „Energijos skirstymo operatorius”, AB „Lietuvos energijos gamyba”

(Sprawa C-238/17) ⁽¹⁾

Odesłanie prejudycjalne – Dyrektywa 2009/72/WE – Artykuł 3 ust. 2, 6 i 15 oraz art. 36 lit. f) – Rynek wewnętrzny energii elektrycznej – Hipotetyczny charakter pytań prejudycjalnych – Niedopuszczalność wniosku o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym

(2019/C 16/12)

Język postępowania: litewski

Sąd odsyłający

Vilniaus miesto apylinkės teismas

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: UAB „Renega”

Strona pozwana: AB „Energijos skirstymo operatorius”, AB „Lietuvos energijos gamyba”

Przy udziale: UAB „BALTPOOL”, Lietuvos Respublikos Vyriausybė, Achema AB, Achemos Grupė UAB

Sentencja

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym, złożony przez Vilniaus miesto apylinkės teismas (sąd rejonowy dla miasta Wilno, Litwa) postanowieniem z dnia 11 kwietnia 2017 r., jest niedopuszczalny.

⁽¹⁾ Dz.U. C 231 z 17.7.2017.

Wyrok Trybunału (wielka izba izba) z dnia 13 listopada 2018 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Korkein oikeus – Finlandia) – postępowanie dotyczące ekstradycji Denisa Raugėviciusa

(Sprawa C-247/17) ⁽¹⁾

Odesłanie prejudycjalne – Obywatelstwo Unii Europejskiej – Artykuły 18 i 21 TFUE – Skierowany przez państwo trzecie do państwa członkowskiego wniosek o ekstradycję będącego obywatelem innego państwa członkowskiego obywatela Unii, który skorzystał w pierwszym państwie członkowskim z przysługującego mu prawa do swobodnego przemieszczania się – Wniosek o ekstradycję złożony w celu wykonania kary pozbawienia wolności, a nie do celów postępowania karnego – Zakaz ekstradycji stosowany wyłącznie do obywateli krajowych – Ograniczenie swobodnego przemieszczania się – Uzasadnienie oparte na zapobieganiu bezkarności – Proporcjonalność

(2019/C 16/13)

Język postępowania: fiński

Sąd odsyłający

Korkein oikeus

Strony w postępowaniu głównym

Denis Raugėvicius

Sentencja

Artykuły 18 i 21 TFUE należy interpretować w ten sposób, że w przypadku wniosku o ekstradycję dotyczącego obywatela Unii Europejskiej, który skorzystał z przysługującego mu prawa do swobodnego przemieszczania się, złożonego przez państwo trzecie nie w celu ścigania, ale w celu wykonania kary pozbawienia wolności, wezwane państwo członkowskie, którego prawo krajowe zakazuje ekstradycji własnych obywateli poza terytorium Unii do celów wykonania kary pozbawienia wolności oraz przewiduje możliwość odbycia takiej kary orzeczonej za granicą na jego terytorium, jest zobowiązane do zapewnienia temu obywatelowi Unii – jeżeli ma on stałe miejsce zamieszkania na jego terytorium – takiego samego traktowania w zakresie ekstradycji jak w przypadku własnych obywateli.

⁽¹⁾ Dz.U. C 239 z 24.7.2017.